

Full diocesà

21 de maig del 2017

p5 —Recuperació de la capella del Santíssim de Copons

p6 i p8 —Avui, Pasqua del Malalt

Foto: Aires de Catalunya

La Mare de Déu de Castellet

És la patrona de Sant Vicenç de Castellet, al Bages Sud.

La llegenda explica que, en reconstruir el castell després de les lluites amb els musulmans, els treballadors que retiraven la runa d'una de les torres laterals van veure una gran lluentor en una de les parets laterals. Es van afanyar creient que trobarien un gran tresor. De sobte es presentà una gran tempesta que els obligà a aturar la feina; però, un cop restablerta la calma i en tornar a la feina, van trobar una gran llosa que tapava la boca d'una cisterna de la qual sortia una llum i es desprenia una olor suau. Aleshores descobriren, recolzada a la paret, la imatge de la Mare de Déu. Van avisar de la troballa al senyor de Castellet, que va interpretar que la Mare de

Déu volia ser venerada en aquell lloc. Per això, sobre la cisterna va fer erigir una capella.

El seu santuari, ens diu la història, es va fer al segle XII amb les pedres de l'antic castell de Castellet i probablement sobre les restes d'una antiga ermita pre-romànica. Durant els segles, les poblacions del voltant han invocat la Mare de Déu en sequeres i còleres, i li han fet romiatges fins al dia d'avui, quan se celebra el seu aplec al voltant del 8 de setembre.

Han estat diverses les imatges venerades sota el títol de Ntra. Sra. de Castellet: la romànica, que es conserva a la masia de les Vives, la que fou destruïda l'any 1936 i l'actual, obra de Camps i Arnau, beneïda en 1950.

El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix

Diumenge VI de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.
(8,5-8.14-17)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.
(Salm 65)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.
(3,15-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir.

D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»
(14,15-21)

«Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència»

L'Esperit defensor

Jean Hakolimana, prev.

Des del capítol 13 al 17 de l'Evangeli de Joan trobem el que en la tradició bíblica s'anomena «discurs de comiat». Quan un pare de família o el cap d'una comunitat es veia en edat avançada, reunia els seus per acomiadar-se'n en el mateix ambient d'unitat que els havia de marcar en la seva absència. Els recordava els moments importants viscuts en comú, els donava consells i consignes, els exhortava a la fidelitat i a la constància en la fe rebuda. Acabava amb la benedicció i traspàs de poders per a aquell que havia triat per a assumir el lideratge d'aquesta nova etapa de la família. Aquest discurs de comiat constituïa el seu testament espiritual.

És important adonar-nos d'allò que Jesús posa al centre del seu discurs de comiat, allò que ell volia que els seus deixebles guardessin com un tresor que fonamenta la seva existència i la seva singularitat. Allò que, també per a nosaltres, ha de ser el nostre carnet d'identitat, passaport, himne i bandera, si de debò som de Crist: deixar-nos portar per l'Esperit de Déu i romandre en el Pare. És a dir, aprendre a fer-ho passar tot pel filtre del Pare: tenir una mirada paternal, una actuació paternal, una paciència paternal, una contundència paternal. Al cap i a la fi, deixar-nos portar per l'Esperit del Pare. Abandonar els nostres criteris per posar-nos a la seva escolta i escola. És que l'esperit del Pare s'adquireix amb molta constància, serenament, i de vegades amb sacrifici, tal com ho recorda la segona lectura. La conversió que més necessitem avui els cristians és anar passant d'una adhesió verbal i rutinària a Jesús cap a l'experiència de viure arrelats en el seu «Esperit de la veritat».

La imatge

Pintar un apostolat, dotze persones que escolten atentament Jesús, no ha de ser fàcil: cadascun dels Apòstols s'ha de veure singular. Així s'esdevé igualment en la comunitat cristiana: tots som deixebles, tanmateix cadascun és singular per tot allò que ens fa únics: el temperament personal, les circumstàncies de la vida. I també per la resposta i la generositat de la donació i el servei.

Discurs de comiat als Apòstols (1308). Duccio

Lit. hores: Setmana II

22 dilluns

—Santa Joaquina Vedruna, religiosa, (1783-1854)
—Santa Rita de Càssia, (c.1371-1457)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

23 dimarts

—Sant Desideri, bisbe, (*608)
—Sant Florenci, màrtir (*548)
Fets 16,22-34 / Salm 137 /
Joan 16,5-11

24 dimecres

—Maria Auxiliadora
Fets 17,15-22-18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

25 dijous

—Sant Beda, el Venerable, prevere i doctor de l'Església, (673-735)
—Sant Gregori VII, papa (1020-1085)
—Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (1566-1607)
Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

26 divendres

—Sant Felip Neri, prevere, (1515-1595)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

27 dissabte

—Sant Agustí de Canterbury, bisbe (*605)
—Sant Juli, màrtir (*311)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 16,23b-28

28 L'Ascensió del Senyor / Cicle A

—Sant Lanfranc, bisbe (*1089)
Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Mateu 28,16-20

Demostreu amb fets que us voleu convertir

Visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès (i III) - Joan Casas Grieria, prev.

Santa Eulàlia de Puig-oriol

Santa Eulàlia de Puig-oriol

El 4 de desembre, al migdia. La gent hi acudí nombrosa. Escoltàrem atentament el missatge d'Advent. Se'ns exhortà amb la consigna del Baptista: «Demostreu amb fets que us voleu convertir.» I un fet concret, deia el senyor bisbe, és el d'intentar sempre ser evangelitzadors a casa nostra i en el nostre entorn. Agraïments, salutacions informals en eixint de missa i àgape compartit a la fonda propera a la parròquia.

La Torre d'Oristà

El dia 18 de desembre, a primera hora, el senyor rector, Àngel Franquesa, esperava el senyor bisbe donant el retoc al capdamunt de l'església.

El quart diumenge d'Advent ja té un perfum nadalenc amb l'anunci fet a Josep, segons l'evangeli de Mateu 1, 18-24. En l'homilia, el bisbe exhortà a preparar-nos perquè «la Verge tin-

drà un fill i li posaran Emmanuel».

La gent cantà molt bé guiada pel petit cor i la missa fou agradosa.

Oristà

Com sempre, la parròquia amb la meravellós cripta pre-romànica que feia molt de goig. Es nota que és la residència de Mn. Àngel Franquesa des de fa cinquanta anys. A l'entrada de l'església li han dedicat una plaça, per donar fe del molt que ha treballat a Oristà i del molt que el poble l'aprecia.

La missa fou bonica i ben participada. L'homilia, fervorosa. Tothom pogué parlar amb el prelat, després dels agraïments i de les consignes a ser missioners i d'estimar la família i la missa dominical.

Àgape fraternal, signatura dels llibres de l'arxiu de les parròquies que vetlla Mn. Àngel i retorn cap a la casa pairal.

Notícies Breus

Van Thuan a Lledoners

Amb motiu de la diada de Sant Jordi, a la presó de Lledoners es va presentar el llibre *Van Thuan. Libre entre rejas*, que, editat per Ciudad Nueva, és una novel·la basada en la vida heroica d'aquest bisbe vietnamita. El nostre prelat va ser present en l'acte, fet amb col·laboració de la Delegació de Pastoral Penitenciària i amb l'autora, Teresa Gutiérrez de Cabiedes.

Professió solemne

El dia 22 d'abril va professar solemnement com a religiosa cistercenca al monestir de Vallbona de les Monges la germana Josepa Pont i Parareda, en una celebració presidida per l'abat de Poblet, Octavi Vilà.

La Josepa és natural de Manlleu, ha exercit de mestra i durant molts anys va ser militant de l'Acció Catòlica Obrera.

Recuperació de la capella del Santíssim de Copons

El diumenge 7 de maig Copons va celebrar la recuperació i restauració de les pintures de la capella del Santíssim de l'església parroquial de Santa Maria, obra de l'artista igualadí Miquel Llacuna i Alemany.

L'acte d'inauguració començà amb una missa solemne, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova i Casanova, acompanyat del rector, Mn. Enric Garcia.

A continuació Pau Llacuna i Ortínez, historiador de l'art i nebot de Miquel Llacuna, va parlar de la intensa i fructífera carrera del seu oncle, de les diferents etapes creatives i del privilegi que a l'església de Copons s'hi trobin, davant per davant, dues obres que mostren clarament els dos períodes artístics del pintor: l'altar de Sant Josep, d'una primera fase naturalista, amb àngels de llargues ales, i la capella del Santíssim, de colors intensos i plena de simbologia religiosa. També prengueren la paraula el Sr. Joan Closa i Pujabet, arquitecte restaurador, el senyor bisbe i Mn. Enric Garcia.

La benedicció i l'actuació festiva dels Bastoners i Geganters de Copons van posar fi a la gran jornada.

Doctorat de Mn. Joan Torra

El dimecres dia 3 de maig, Mn. Joan Torra i Bitlloch va defensar la seva tesi doctoral a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya. Es titula «La sacramentalitat de la Pasqua en les cartes 54 i 55 de Sant Agustí» i el doctorand en féu una defensa molt amena i pedagògica que va rebre aplaudiments dels assistents, fet no habitual, com va fer notar Mn. Armand Puig. Obtingué la qualificació de *Summa cum laude* L'enhorabona.

Les agressions al medi ambient són un perill per a la salut

Fragments del missatge episcopal amb motiu de la Pasqua del Malalt

La resurrecció del Senyor és l'esdeveniment cimal de la vida de Crist. Aquesta Vida es fa present també en la celebració de la Pasqua del Malalt. Acollint la crida del papa Francesc en la seva encíclica *Laudato si'*, en aquesta Campanya 2017 volem respondre als desafiaments de la salut més enllà de l'atenció als malalts. Jesucrist va guarir els malalts, però també ens va portar amb la salvació un estil de viure que és guaridor [...]. És una crida a prevenir la malaltia, a cuidar els germans i l'entorn en què vivim per donar salut.

El Papa alerta sobre les conseqüències per a la salut que estan generant les agressions al medi ambient, la falta d'una ètica ecològica i la manca d'atenció als riscos mediambientals. Conseqüències que es converteixen en malalties i sofriment, especialment per als més pobres (cf. LS, 20, 21, 29, 183).

A Espanya tenim en la memòria els casos del petrolier *Prestige*, les mines d'Alnazcòllar, Seseña o els constants incendis. Tots ells, desastres ecològics, amb repercussions sobre la salut de les seves poblacions, i que podrien ser evitats. Però alhora constatem altres riscos als quals, essent habituals, no solem donar tanta importància. Així, estem exposats als efectes perjudicials sobre la salut de: la contaminació atmosfèrica a les nostres grans ciutats; la radiació solar; els contaminants químics; les radiacions ionitzants, electromagnètiques o acústiques; l'exposició al gas radó, o els efectes de

les onades de calor i fred. Tots ells són factors de malalties tals com el càncer, l'asma, les pneumopaties, malalties neuropsiquiàtriques o cardiovasculars, cataractes, sordesa o altres. Més d'1,7 milions de nens moren cada l'any al món per aquestes causes, i a Espanya 80.000 persones emmalalteixen anualment per exposicions en el seu lloc de treball.

El Papa ens recorda que tot està connectat (cf. LS, 91). Pensar en els malalts i els pobres com a centre de les preocupacions del Senyor i de l'Església ens exigeix treballar per un ambient que promogui la seva salut. Una pastoral de la salut amb mirada preventiva que informi dels riscos als quals estem exposats i això ens porti a evitar-los. En efecte, l'acció de l'Església no sols intenta recordar el deure cuidar la naturalesa, sinó que al mateix temps ha de protegir sobretot l'home.

Denúncia de riscos sanitaris

Calen accions comunitàries de denúncia de riscos sanitaris, foment d'estudis d'impacte sobre la salut, promoció d'actituds i polítiques saludables, aposta per col·locar sempre les persones al centre de l'economia, i una sensibilització i formació des de la família, l'escola i l'Església.

L'article

Adéu, Pere

Climent Forner, prev.

Avui us glossaré breument la figura d'un prevere amb qui m'unia una amistat més antiga i fructuosa, Mn. Pere Casas Font, de Vic (26-9-1933/27-2-2017). A més de capellà servidor de diverses parròquies amb moltes activitats pastorals, socials, formatives, i a més de canonge de la catedral, sobretot era i se sentia periodista.

Ens vam conèixer per allà els anys seixanta, quan ell fou destinat a la parròquia de Gaià (Bages) i jo era rector-arxiprest de Navàs. Justament ell vivia a Navàs, d'on la proximitat que de seguida el va fer amic meu, dels meus pares i de la Ramona, la meva majordona, menjant molts dies a casa com si fos un familiar o vicari més. Durant dos o tres anys entre setmana anava a Barcelona a estudiar periodisme, disciplina en la qual es doctorà. És tant veritat això que us dic, que una vegada que el Dr. Ramon Masnou, bisbe de Vic, anava de visita pastoral a Gaià, dinàrem tots junts a casa meva. Ara compteu!

Bé, el que ens va agermanar de debò durant una trentena llarga d'anys va ser aquest mateix FULL DIOCESÀ. Quan el dia 1 de juliol de 1973 els bisbats de Vic i de Solsona van decidir d'editar un full conjunt (d'una existència de vint-i-set anys el solsoní i molt més antiga el vigatà), llavors era director del primer Mn. Antoni Berengueras i jo vaig passar a ser-ne del segon rellevant Mn. Jordi Sala, sota el patrocini de Mons. Josep Bascuñana i amb l'ajut de Mn. Joan Camps; només que Mn. Berengueras moriria al cap de poc d'un atac fulminant de cor i el substituiria Mn. Casas, que ja col·laborava en el setmanari, juntament amb Mn. Xavier Coll, el company inseparable. El 27 de novembre de 1977 «la fulla de missa» de les dues diòcesis es fusionaria amb la de Tarragona sota els auspicis de l'arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol i assumint-ne la codirecció el pare claretia Eduard Canals (a.c.s.). La triple aliança duraria nou o deu anys, fins que es va trencar: Tarragona anà per les seves i Vic-Solsona continuaren com al principi, i que sigui per molts anys.

Mn. Pere Casas, d'aquest nostre Full que, amb ell de codirector principal, assolí no sols tiratges importants sinó també èpoques glorioses, en fou un heroi i ensem una víctima. Sí, perquè alguns editorials com els de l'Onze de Setembre, Diada Nacional de Catalunya, valents i assenyats alhora per anònims que fossin, obtingueren una gran ressonància mediàtica medrilenya, però també algunes crítiques negatives contra els seus tres corresponables (en particular mossèn Pere).

Allò que em sap més greu del meu gran amic és que, un cop jubilat, no ens hagi deixat escrita la història del FULL DIOCESÀ tal com l'havíem instat a fer i ell mateix s'hi havia mig compromès.

Pere, des del cel ajuda'ns a estimar l'Església, Catalunya i el món.

El llibre

Cien años de luz

D. Chimenó - J.M. Navalpotro

Palabra, 348 pp.

Han transcorregut cent anys des que la Mare de Déu s'aparegués a tres nens a Fátima. En aquest temps (1917-2017) el món ha sofert grans convulsions: la Revolució Russa, dues guerres mundials, guerra civil a Espanya, la caiguda del comunisme, atacs a la vida... La Verge del Rosari de Fátima, que es va aparèixer sis vegades en 1917, sempre envoltada d'una gran llum, es va mostrar quan gran part d'aquests successos estaven germinant. I en aquests cent anys, la llum de la Mare de Déu de Fátima no ha deixat d'il·luminar ni el món ni l'Església.

Què va passar realment entre maig i octubre de 1917 a Fátima? Qui eren Llúcia, Jacinta i Francesc, els nens vidents? Quin és veritablement el missatge de la Verge? S'ha desvelat per complet el «secret» de Fátima?

Maria, salut dels malalts

Romà Casanova, bisbe de Vic

En les lletanies del sant rosari invoquem Maria, la mare del Senyor, com a salut dels malats. Jesús és la salvació, la salut, de tota la humanitat; i Maria, la seva mare, és, doncs, salut dels malalts. De fet, en els llocs marians sempre els malalts tenen un protagonisme especial; solament hem de pensar en els santuaris com Lurdes o Fàtima, o els santuaris i ermites més propers a nosaltres, per a poder entendre aquest afirmació. Quantes mirades de fills confiats a la que és mare de tots en aquests llocs! Quantes llàgrimes de dolor i esperança, de joia i agraïment vessades davant la que és el consol dels afluïts! I és que Maria, salut dels malalts, com ens recorda el papa Francesc en el missatge per la Jornada Mundial del Malat d'aquest any, «és per a tots els éssers humans garant de la tendresa de l'amor de Déu i model de l'abandó a la seva voluntat».

Mai no podem dubtar de l'amor de Déu. La malaltia és un moment de prova. Ho és per al qui la sofreix, però també per als seus familiars i persones estimades. L'amor de Déu acompanya sempre, amb la seva tendresa, el qui viu la malaltia, llarga en el temps i intensa en la feblesa. En el més íntim del cor s'hi fa present amb la pau. Les mans i el

cor, la mirada i la paraula dels qui són a prop dels malalts són expressió de la tendresa de Déu. Les persones que en l'àmbit de la sanitat són a prop dels malalts i ancians —familiars, metges i infermeres, voluntaris i consagrats— i ho fan amb la dedicació del qui sap que atén persones, amb la delicadesa i la tendresa, acompanyades de l'estima i el respecte, són, sense cap mena de dubte, instruments escollits del Senyor a favor dels seus germans.

En els evangelis veiem Maria ben atenta a les necessitats dels altres, tant en la visitació a la seva cosina Elisabet, com en les noces de Canà de Galilea. I, sobretot, la veiem com a dona ferma al peu de la creu acompanyant el seu Fill en l'agonia i en la mort. Per això ella és salut dels malalts i consoladora dels afluïts i model, al mateix temps, d'abandonament a la voluntat de Déu. En els moments de la feblesa necessitem alimentar la nostra fe amb la Paraula i els sagraments. La força de l'amor de Déu en els moments de malaltia ens és una necessitat vital per a no defallir en l'amor a Déu i als germans. Nosaltres som pobres i febles, però si ho abandonem tot a les mans de Maria, ella presenta la nostra feblesa amb la safata d'or de la seva caritat al qui és el seu Fill i Senyor nostre.

